

Poveda a Roses

MOISÈS DE PABLO

Divendres passat vam poder veure en el darrer acte del Festival Sons del Món, a Roses, un cantant de flamenc que va més enllà de les etiquetes i els clixés sobre una música que des dels temps de Camarón i d'un grandíssim Paco de Lucía, ha evolucionat ràpid de la mà de les músiques caribenyes, jazzístiques, ritmes més clàssics o andalusís, amb vocació d'obrir-se al món.

A la Ciutadella de Roses, Miguel Poveda va demostrar perquè és la gran realitat actual del flamenc i una de les veus privilegiades de casa nostra. Envoltat d'un grup de músics d'alt nivell, com el

guitarrista català Chicuelo o el mestre Amargós, ens va seduir amb uns arranjaments que connecten la música ètnica amb el ritme del jazz, i converteixen el classicisme en quelcom modern i actual. El badaloní establert a Sevilla, ànima lliure que troba a Jerez el refugi musical, es va passejar pel repertori recurrent de la copla, amb temes com Ojos verdesLa bien pagá; fa seus aquests temes, repetits i reinterpretats fins al cansament pel folklorisme més ranci, i els reactualitza i vigoritza, mostrant-nos unes lletres que eren una mena de realisme brut de l'època, i una passió que et reconcilia amb el gènere. Poveda impressionava per la seves facultats vocals de nen, i impressiona avui pel seu alt nivell i per la facultat d'omplir l'escenari que posseeix. Es passeja pels terrenys del fandango, el tanguillo, la bulería, la saeta, al mateix temps que pot muntar un duet suposadament improvisat amb Moncho, el gitano del barri de Gràcia amb veu de mel, i ens ofereix uns boleros reestructurats des de tot un estudi de la modernitat musical, oposant el classicisme, convenientment ensucrat de Moncho; quin crooner van perdre a las Vegas!, a les seves notes lliures, i àgils com un ocell en llibertat i sense barreres. L'inquiet Poveda creix i sobrevola terrenys del jazz sense cap por ni recança, reescriu la realitat dels ritmes del sud, mostrant-nos perquè el flamenc sempre ha seduït grans artistes com Dalí, LorcaHemingway. En el seu viatge, ha posat a les maletes la tècnica d'un Camarón, les influències d'un Morente, els deutes amb la història, amb temes interpretats per Juan de Mairena o la Piquer; ho emplaça en un directe que respira autenticitat, que és maratonià com una trobada improvisada de genis de cantonada en un bar d'aquestes de fino i pescaíto i chocos d'un barri popular a Jerez. Dues hores i mitja de concert, per mostrar-nos una personalitat que trenca les cotilles entre el flamenc i la modernitat. Poveda ens emociona cantant un poema de Maria Mercè Marçal, o reinterpretant un tema de Camarón, amb la mateixa suficiència que s'enfronta a la música en el seu sentit més ampli. No té barreres i no coneix gèneres. Quan acaba amb el tema Tres puñales, torna a les arrels per indicar-nos que només té el món com a límit.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2011/08/03/poveda-roses/505612.html?utm_source=rss